

Budete mi svědky

Rožnov, Střítež, 2.9.2012

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Sk 1, 1 – 14

Text: Mt 28, 18 – 20

Ježíš přistoupil a řekl jim: "Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku."

Na dnešní neděli připadá příběh o nanebevstoupení jako úloha v nedělní škole. Zároveň se dnes školní děti loučí s prázdninami a nastává jim školní rok. Tak jsou dnešní bohoslužby příležitostí poděkovat za příjemné letní chvíle volna s prosbou o požehnání nového školního roku. Také pro učedníky Pána Ježíše v tom dnešním biblickém příběhu skončil příjemný a hezký čas, kdy chodili se svým Mistrem a Pánem, kdy mu byli blízko, mohli jej slyšet a vidět. Bylo jim s ním dobře. Ale teď se museli rozloučit. Ježíš splnil své poslání a odchází ke svému nebeskému Otci. V Bibli je to popsáno tak, že Ježíš byl před jejich zraky vzat vzhůru a oblak jim ho zastřel. Příběhem o nanebevstoupení začíná druhá Lukášova kniha v Novém zákoně, nazvaná Skutky apoštolů. Tato kniha bude předmětem vyprávění v NŠ v tomto šk. roce.

Nevíme, jak to vypadalo, když Ježíš vystupoval do nebe. Víme ale, co to znamená. Rozhodně to neznamena, že Ježíš vyletěl někam do vesmíru. Nebe v bibli neoznačuje nějaký nám neznámý prostor. Že je Bůh v nebi znamená, že má vyšší postavení než člověk – že má větší moc, větší pravomoc, autoritu, vládu, majestát atd. Tedy, že je nad námi. Že nás ve všem převyšuje. Ježíšovo nanebevstoupení je něco jako vyvýšení. Zároveň je Boží přebývání v nebi označením pro Boží neviditelnost. O Bohu je v bibli napsáno (1Tim 6,16) „On jediný je nesmrtelný a přebývá v nepřístupném světě; jeho nikdo z lidí neviděl a nemůže uvidět. Jemu patří čest a věčná moc.“ Nanebevstoupení tedy znamená něco jako převzetí vlády, vyvýšení Kristovy moci nad všechny moci jiné. Tak to čteme i v listu Efezským: Bůh vzkřísil Ježíše z mrtvých a posadil ho po své pravici v nebesích, „vysoko nad všechny vlády, mocnosti, síly i panstva, nad všechna jména, která jsou vzývána, jak v tomto věku, tak i v budoucím. Všechno podrobil pod jeho nohy a ustanovil jej svrchovanou hlavou církve.“ V apoštolském vyznání víry to všechno říkáme stručněji – vstoupil na nebesa, sedí na pravici Boha Otce. Nevíme tedy přesně, co učedníci prožili, ale jisté je, že nějakým způsobem zakusili, viděli a přijali, že Ježíš se stal Pánem nad Pány. Prožili, že Ježíš má větší pravomoc než všechny vlády na tomto světě, je mocnější než všechny duchovní mocnosti kolem nás, je silnější než všechny síly zmaru, je Pánem nad všemi panstvy. Jeho jméno je nad každé jméno. Na Ježíši Kristu Bůh ukázal všemu světu svoji velikou moc. A my si dnes máme uvědomit, v jakého Boha věříme. Že není nikdo silnější, nikdo mocnější, nikdo nevládne tomuto světu více než Ježíš Kristus, náš Bůh a náš Pán.

S tímto vědomím vstupují děti, ale i rodiče a učitelé do nového školního roku. Některé děti mají ze školy obavy, mnohé přemáhá nechuť a lenost. Ale Bůh nás posílá i do škol. Ježíš před svým nanebevstoupením poručil všem svým učedníkům a následovníkům: „Dostanete sílu Ducha svatého a budete mi svědky.“ To je náš úkol jak v rodině, tak i v kolektivu, třeba právě tom školním. Svědčit o Kristu. O tom, jak je dobrý.

Podle vyprávění knihy Skutků prožili učedníci Ježíšovo nanebevstoupení na Olivové hoře. A najednou se cítili strašně opuštěni. Byli zmateni z toho, že Ježíše už nevidí. Až dva muži v bílém rouchu je museli povzbudit: "Muži z Galileje, co tu stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl od vás vzat do nebe, znovu přijde právě tak, jak jste ho viděli odcházet." Až pak se učedníci vrátili z Olivové hory zpět do Jeruzaléma.

I dětem bývá zatěžko vrátit se zpátky do školních lavic, vrátit se k usilovné práci. Ale je to poslušnost Ježíšova příkazu: „Budete mi svědky.“ Nejen my dospělí, ale i děti mají tento důležitý úkol. Být svědky. Svědek má dosvědčit, že Ježíš je živý a mocný. Jak to máme dělat? Ono se říká, že máme svědčit hlavně svými skutky. To je pravda, ale to není celé svědectví. Kdo chce svědčit jen svými skutky, ten chce vlastně zaměřit pozornost druhých hlavně sám na sebe: Podívejte se, jaký jsem dobrý, jak žiji vzorně, protože já jsem věřící. A lidé se pak skutečně více dívají na nás jako na křesťany, než aby hleděli na Krista. Jistěže se má na nás poznat, že sloužíme Ježíši Kristu, ale my máme poutat pozornost druhých na skutky Boží a ne především na naše vlastní skutky. Na druhou stranu je zcela nevěrohodné takové svědectví, kdy o Ježíši jenom mluvíme, ale náš život se od života nevěřících lidí v ničem neliší. A lidé si tohoto rozporu všimají velmi dobře. To je první věc, kterou chci zdůraznit - naše poslání být Ježíšovými svědky tam, kam nás Bůh posílá.

A to druhé, čím bych chtěl také skončit: Vezměme vážně jaký je skutečný význam nanebevstoupení. Ježíšovi byla svěřena vláda a moc nad vším tvorstvem. Ježíš, ten zabitý obětní Beránek zvítězil a nyní vládne nade vším. Je nade vším, co nás trápí, z čeho máme strach, co nám působí problémy, z čeho si zoufáme a s čím si nevíme rady. Takových věcí na začátku školního roku může být hodně. Obavy z nové školy, z nového prostředí, problémy s učením, problémy s kamarády, šikana, problémy v rodině, problémy s rodiči... To všechno nás může vést až k zoufání. Ale Kristus je v tom s námi. Což může znít jen jako prázdná zbožná fráze, protože my, ze své pozemské

perspektivy jednoduše nevidíme vždy řešení svých starostí. Možná dokonce ne vždy vidíme, že by nám Pán Ježíš nějak v tom pomáhal. Někdy se zdá, že se o nás ani nijak nezajímá. I učedníci na Olivové hoře ztratili Ježíše z očí. Čteme, že oblak jím ho zastřel. Ale o tom evangelista Lukáš píše proto, abychom si vzpomněli, co znamená v Bibli oblak? Co viděli Izraelci na poušti, když prchali z Egyptského otroctví? Nemuseli hledat cestu sami, ale vedl je oblak. Ve dne kouřový, v noci ohnivý. V tom oblaku byl Hospodin. Ten oblak je znamením Boží přítomnosti a Božího vedení. A tak, když nyní učedníkům oblak zastřel Pána Ježíše, tak ho sice už fyzicky neviděli, ale zároveň to bylo pro ně znamením jeho trvalé přítomnosti a jeho vedení v každodenním životě. Ježíš nás opravdu vede životem a je nám stále nablízku, protože on před svým nanebevstoupením řekl učedníkům: „Aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa.“ Vždycky a všude. A to je pro nás povzbuzením. Sice Ježíše nevidíme svými očima, to však o něm dobře víme, že nás v péči má. Tak se to zpívá i v jedné písničce ve zpěvníku a my tuto písničku zazpíváme po kázání společně. Teď se ale budeme modlit.

Modlitba: *Pane Bože, vyznáváme, že se nám do mnohých úkolů, učení a poslání moc nechce, ale věříme, že ty budeš s námi, že nás povedeš a dáš nám sílu Ducha svatého, abychom byli dobrými svědky o tom, že jsi všemohoucí Bůh, tak jak to společně vyznáváme.*